

INWIJDINGSCYCLUS EN LOUTERING

12 februari 1954

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van de bijeenkomst moet ik de gebruikelijke waarschuwing uitspreken.

Wij zijn helaas niet alwetend en kunnen op grond daarvan ook wel eens een blunder maken. Het is voor u waarschijnlijk een aangename bezigheid om deze blunders te ontdekken en aan de andere kant ook tevens eens na te gaan of wij wel verstandig en met voldoende feiten redeneren. En wanneer u dat doet dan zijn wij daar zeer over voldaan, wij vinden dat erg prettig en het is voor uzelf ook prettiger, dus verzoek ik u hiermede om dat dan ook maar te doen. Dan kan ik overgaan tot mijn eigen onderwerp en dat is in dit geval weer de inwijdingscyclus nog, maar toch een klein beetje anders; u begrijpt wat ik bedoel, enfin dat begrijpt u natuurlijk nog niet, dat zult u zo meteen wel begrijpen. Het gaat hier n.l. over de kwestie loutering.

Wij weten allemaal, dat haast geen enkel geloof ter wereld afstand doet van loutering, men stelt dit op duizend verschillende manieren voor, men kent dit in de Chinese sfeer, waar het een zelf ondergaan is van de misdaden die men eens aan anderen begaan heeft, wij kennen het in de vele onderwereldsferen die b.v. de Hindoe en ook de Boeddhist kennen, wij kennen dit in de idee hel, vagevuur in het Westen, onderwereld, noemt U ze maar op, Shenna, u heeft er overal één, altijd weer een louteringssfeer. En deze louteringssfeer wordt over het algemeen dan met zeer krasse termen beschreven. De meeste mensen merken niet eens dat ze zelf ook in een louteringssfeer leven, want de grote weg naar werkelijke inwijding die de mens gaat is een weg - dat kunt u nu misschien niet geloven of niet acceptabel vinden, maar het is toch waar - is een weg die juist in deze wereld een voortdurende loutering is. Per slot van rekening, wanneer u hier op aarde zou leven alleen maar voor uw genoegen, dan zou de wereld er anders uit moeten zien. Als u alleen maar hier zou leven om wat te leren, dan zou het er ook anders uit moeten zien. Maar wanneer gelijk met de lering, ook de delging van voorafgaande, schulden verknoopt zit, dan krijgen we het idee loutering dat dan ook bij de inwijding altijd weer een grote rol speelt. Die grote rol - dat moeten we goed begrijpen - is over het algemeen er één die men zelf pas beseft wanneer men overgaat.

U leeft, en u kent allen de wet van oorzaak en gevolg en u gelooft het ook wel, maar u kunt zich niet begrijpen het "waarom" van juist deze reacties van die grote wet.

U zegt ja, ik heb nu wel een beetje zorgeloos geleefd, maar had ik hiervoor deze ruïne moeten ondergaan? Dat is toch onzin, dat is veel te zwaar. Een ander zegt: Ja, maar hij heeft iemand vermoord en hij loopt helemaal vrij, het enige wat hij ervan overhoudt is een buil op z'n hoofd, dat is toch onrechtvaardig, m.a.w. de ervaring die men heeft wordt oppervlakkig beoordeeld en niet op haar werkelijke waarde. Ware het niet dat de loutering een deel was van het aardse leven, dan zou deze Wet van oorzaak en gevolg absoluut berekenbaar zijn, zij zou volkomen berekenbaar zijn, naar omstandigheden en men zou kunnen zeggen? Oh, deze mens verliest een been, dan moet hij of in dit, of in z'n vorig leven dat en dat gedaan hebben, men zou een tarief kunnen aanleggen en ik geef toe dat dit voor velen in Uw wereld bevredigend zou zijn. Men zou zeggen? Nu ja, nu weet ik tenminste waar ik aan toe ben. En hiermee zouden wij dan in een geheel andere sfeer terechtkomen, in de sfeer van een menselijk recht dat vaste tarieven kent voor bepaalde uiterlijke verschijnselen, zonder met verdere omstandigheden rekening te kunnen houden. Dit doet nu deze wonderlijke wet niet, zij houdt volledig rekening met alle omstandigheden en alle mogelijkheden en trekt daaruit voor de mens onvoorstelbaar en voor ons vaak wonderlijk verbluffend, haar eigen conclusie, zij reageert op een onvoorstelbare wijze.

Ik geloof dat ik u nu een klein beetje het probleem "loutering" begin duidelijk te maken en vooral loutering op aarde. We hebben er wel meer over gesproken, over die loutering, en ik kan mij voorstellen dat men zegt nu ja, het is allemaal wel goed bedoeld wat jullie ons hier voorprevelen, maar wat hebben we eraan? Wel, ik zal proberen u het louteringsprincipe duidelijk te maken en ik wil dat doen aan de hand van dat bekende geschrift van Dante Alighieri, nietwaar, de Divina Commedia, de Goddelijke komedie en wel speciaal de Louteringsberg.

Wanneer men deze berg bereikt, dan gaat men opwaarts langs allerhande kwellingen, en het eigenaardige is dat de kwellingen niet afnemen naarmate men de top van de berg benadert, integendeel, in vele gevallen lijken ze erger. Onder vinden wij mensen die alleen maar geketend zijn en geseseld worden, boven vinden we ze in een bad van vlammen. Toch zijn zij dichterbij de werkelijke vrijheid van de eeuwige velden dan diegenen die beneden geketend staan, want die moeten nog vele poorten door.

Op aarde zal de mens die fijngevoelig begint te worden en die bewust allerhande dingen beleeft en doormaakt, sterker reageren en meer lijden op een bepaald gevolg van een bepaalde daad dan een ander. Om het nu eens heel plastisch uit te drukken: als een professor die z'n hele leven tussen de boeken heeft doorgebracht, een klap op zijn hoofd krijgt, dan kan dit voor hem een verschrikkelijk gebeuren zijn dat hem dagenlang bezig houdt, een bokser die speciaal eigenlijk van het boksen zijn vak heeft gemaakt en verder geen interesse heeft, hoogstens wat sport, die zal daarentegen zo'n stoot met een minachtend glimlachje langs zijn koude kleren af laten glijden, die zal zeggen: nu ja, goed ik heb een klap gekregen en ik heb er een teruggegeven, basta. Hij voelt daar het verschil in, deze ene mens kunnen wij misschien in dit geval beschrijven als veel complexer, maar ook veel intelligenter, daardoor meer wetend en meer begrijpend. Toch juist, door deze veelwetendheid en dit vele begrijpen, is hij niet in staat om te accepteren, hij moet het niet alleen lichamelijk en mentaal maar vooral geestelijk verwerken.

De emotionele belevenis is een aanmerkelijk deel van de loutering zoals we die op de wereld zich af zien spelen. Er zijn mensen die door een betrekkelijk klein verzien worden achtervolgd, ze hebben één klein ding niet gedaan en dan gebeurt er iets zo ontstellends dat ze hun hele leven worden gekweld door de gedachte: ja, maar had ik dat niet anders kunnen doen, zou dat niet mijn schuld geweest zijn etc. Ook daar is een loutering. Kijkt u eens, wanneer u op aarde leeft, of in de sferen leeft, dan komt er een bepaald moment dat men zeggen moet: ja, dit heb ik toch eigenlijk niet verdiend. En juist wanneer u dat gaat zeggen dan moet u voorzichtig zijn, want dan blijkt dat u door onbegrip de loutering zult verwerpen, dat u het goede wat u gegeven wordt eigenlijk ter zijde wilt schuiven. U zegt: nu ja, het interesseert me nu niet meer, ik heb zo mijn best gedaan, het gaat allemaal zo verkeerd, laten ze nu allemaal maar opvliegen. Toch, degenen die beneden aan de berg staan, lijden minder dan zij die verder zijn gekomen. Hoe verder men komt op het pad van de geest hoe zwaarder men zal lijden door kleine omstandigheden, hoe meer het grote lijden werkelijk geheel doorvoeld en doorleefd wordt. Vandaar dat de loutering bij de inwijding zo'n onnoemelijk grote rol altijd gespeeld heeft en de gedachte aan een louteringssfeer als noodzaak om tot God te komen, in elke religie weer terugkeert. Men kan eenvoudig niet - dat begrijpt men - tot God komen, wanneer er geen evenwicht is gevonden. Maar dit evenwicht moet gevonden worden, en dat is het eigenaardige, doordat men de rekeningen van een oude bestaansperiode afbetaald en begint schuldeloos aan een nieuwe periode.

Elke fase van inwijding, en zeker van de geestelijke inwijding die wij allen uiteindelijk, in de geest en in de stof gelijkelijk, voortdurend ondergaan, bestaat uit beproeving, bestaat uit lijden, uit schijnbaar onrecht. U zult voor uzelf misschien zeggen: maar dan wil ik liever niet die inwijding ondergaan. Uitstekend, u kunt de inwijding verwerpen en daarmee de uiterlijke omstandigheid van lijden misschien iets wijzigen, maar u zult desalniettemin het leed moeten ondergaan. Er zijn mensen geweest die moesten lijden b.v. doordat een kind hun ontviel en die daardoor geprikkeld werden maatregelen te treffen dat nooit meer een kind op deze wijze de wereld ontnomen zou worden. En zij hebben goed geschapen voor de wereld en uiteindelijk vrede voor zichzelf, ze

hebben zichzelf gelouterd in een proces van zoeken - door schuldgevoel misschien achtervolgd of door een gevoel van machteloosheid - zwoegen, slaven, dag in dag uit, ze hebben hun leven geofferd aan één gedachte, maar in deze ene gedachte, mijn vrienden, hebben zij dan ook werkelijk gevonden de loutering. Zij hebben zich ver boven zichzelf kunnen verheffen, zij zijn niet meer de kleine mensen, zij zijn de grote mensen geworden.

Niet altijd zal men die naam kennen, want als er een paar jaren weg zijn gegaan, weggeraasd hier in dit heelal, over de wereld, dan is zo'n naam al weer vergeten.

Een enkele maal wordt hij naar voren gesleept, maar dan vaak nog eerder als reclame voor een of andere nieuwigheid dan wel uit eigenbelang. De roem van de mensen is niet groot, maar zijn daden kunnen zeer groot zijn, wanneer hij accepteert de loutering.

U staat allen op een bepaalde trap van inwijding. Velen van u hebben de gebondenheid en de mening van anderen reeds verlaten, zijn niet langer meer de geleiden, de schapen, maar zijn ook nog niet geworden tot de leiders, de herders in geestelijk opzicht. U staat nog tussen deze beide fasen in, soms nog zeer dicht bij het volgzaam, soms ook al zeer dicht bij een verantwoord leiderschap. Hoe u staat op deze weg, u zult telkenmale in uw leven mee moeten maken het onrecht, wat u als onrecht voelt, zoals het kind dat misschien in een wrede kwaadaardigheid een vlieg de poten heeft uitgetrokken en nu met een gebroken been ligt en, wanneer men de vergelijking zou maken, zegt: nu ja, maar dat was toch maar een vlieg en ik, ben ik dan niet veel meer? Is het dan niet onrechtvaardig? Mijn vriendjes spelen buiten en ik kan niet meer mee, dat is toch verschrikkelijk. Zo zal het u ook gaan, u zult misschien een zeer onvriendelijk woord zeggen en ineens komt een hele lawine van gebeurtenissen op u af, de wereld wordt ineens leeg, u vraagt zich af: ja maar wat moet ik nu eigenlijk gaan beginnen? Niemand heeft meer een vriendelijk woord voor u, of als ze het hebben dan is het zo terloops, ze zien u eigenlijk niet meer staan. Erg bitter. U had één ogenblikje zelf gefaald, u had de geestelijke kennis en het bewustzijn dat ten opzichte van de eeuwigheid u aansprakelijk maakte voor een beter gedrag. Daarom moet uzelf tot de laatste druppel de beker van die vernedering ledigen. U heeft eens een keer een ander uitgelachen, zo maar, het was eigenlijk niet zo erg maar u vond het leuk, een beetje de spot met hem gestoken, en daar ineens, daar staat u, bespottelijk figuur voor iedereen en dat doet pijn. Wie laag staat op de trap van inwijding die kan dat wel verdragen, maar u niet meer, omdat u weet dat er dingen zijn, te heilig om er mee te spotten, u kunt het niet hebben dat ermee gelachen wordt. Maar heeft u misschien zelf toen ook gelachen? Wetende dat het te heilig was eigenlijk om over te lachen, dat het niet edel was. Zo is deze wet van oorzaak en gevolg geworden tot niet alleen een voortdurende lering, maar ook een voortdurende loutering.

Een menselijke ziel die op een dergelijke wijze door het aardse leven gaat en leert om niet opstandig te worden maar aanvaardend met een sterke wil te zeggen - en toch zal ik meester blijven van de toestand, ik zal het winnen, al weet ik dan ook nog niet hoe - deze mens kan later op dat leven terugzien en zeggen: kijk, niet alleen dat ik oude schulden heb afbetaald, maar op dat ogenblik rijper door wat ik had meegemaakt, ervarener, ben ik begonnen aan een heel nieuw tijdvak in mijn bestaan, ik heb geestelijk een gehele nieuwe periode van ontwikkeling doorgemaakt. Er zijn ook andere dingen die voorkomen en die zijn bitterder, want wanneer men een bepaald punt van inwijding, wat veelal in de grote levensinwijding gepaard gaat ook met een periode dan van b.v. helderziendheid, andere begaafdheid, wanneer men die heeft doorgemaakt en men heeft deze gaven eindelijk leren beschouwen als een verworven bezit, dan komen er andere beproevingen, ook een louterende beproeving, dan komt er de lachende droom, de waan, dan komt er de verheerlijking, "Ziet u", zegt u dan tegen Uw medemensen, "dat kan ik, ik ben zo goed en zo edel, ik zie de geest, de wereld van de geest voor me, ik ben zo sterk, ik genees uw ziekte, ik ben zo goed dat ik mij kan permitteren om voor u in te springen wanneer u iets slechts doet ". U denkt natuurlijk nooit precies in deze termen, maar er zijn fasen in uw inwijding dat u ongeveer zo denkt, dan zegt u: ja, maar nu heb ik het toch eigenlijk bij het goede einde, ik moet met niemand meer rekening houden, het gaat mij niets meer aan, ik heb nu op dit ogenblik zoveel wijsheid en waarheid, zoveel geestelijke vreugde in mij, ik kan mij onafhankelijk verklaren van iedereen. En dan komt vaak de bitterste beproeving, mijne vrienden, ook een loutering, want dan komt er een ogenblik dan is het of er een gordijn dichtgeschoven wordt. Weg die hele wereld

van geestelijke verrukking, weg al die begaafdheid, het gaat niet meer en het wil niet meer en het kan niet meer. En wat moet je dan gaan doen? Dan ben je ineens afhankelijk geworden voor een klein straaltje van dat licht dat jezelf in zo'n grote mate hebt genoten van een ander.

Wanneer er dan een vraag in je rijst, dan is daar geen eeuwige stem meer uit de Cosmos die het juiste antwoord geeft, maar dan moet je gaan zoeken. Oh, wat voel je je bitter verlaten. Wat zeg je dan? Ach, waar heb ik dit nu aan verdiend? Ik heb toch zo goed m'n best gedaan, ik heb toch alles, ik heb toch altijd met m'n gaven de mensen gediend, ik ben toch een goed mens geweest, waarom moet ik dat nu verliezen? Loutering, mijn vrienden, loutering, want had u zich niet, trots op uw begaafdheden, een klein beetje boven uw medemensen verheven? Had u eigenlijk niet zo'n klein beetje tegen die medemensen gezegd: ik ben goed en jullie zijn maar zo-zo, ik kan dat wel? Had u eigenlijk niet een oordeel uitgesproken? Terwijl u zich misschien niet eens meer in kunt denken wanneer u zo'n oordeel spreekt, hoe het leven is van een mens die niet zo met de geest gebonden is, die niet zo een andere wereld ook de zijne kan noemen. Heeft u daarom misschien wat gelachen om die anderen, of heeft u gedacht, ik behoef me van hen niet zoveel aan te trekken en hun conventies gaan mij niet meer aan? Ja, denkt u er maar eens over na dan, niet terwijl u op Uw hoogtepunt bent van geestelijke bewustwording, van rijpheid, van vreugde, dan denkt u er toch niet aan. Maar als dat grote gordijn dichtschuift, overleg het eens, overdenk het eens. Dan zult u zeggen ja, je hebt gelijk gehad, ik moest deze loutering wel ondergaan, want ik was op het punt om mijzelf te beschouwen als meer dan een mens, ik heb de broederschap willen vervangen door het goedig patronaat van de betere, en dat is fout. Heeft u dat erkend, heeft u dat aan den lijve ervaren, ach, dan gaat er weer een poort open, maar dat kan jaren duren.

Als zo'n poort opengaat dat is het leed geleden, dan begint er weer een nieuwe bewustwording, een nieuwe groei, en dan ontdekt u ineens dat u alles nog veel schoner en veel beter hebt verworven dan voordien, maar u bent er voorzichtiger mee geworden. Waarom? Wel, om de doodeenvoudige reden dat u nu begrijpt wat het is om niet dit licht te bezitten. De ingewijde heeft al deze trappen door moeten maken nadat hij heeft geleden keer op keer, hij is afgescheiden geweest van zijn werkelijke wereld, z'n wereld van de geest, en dat is heel wat erger dan wanneer je als een grote-stads-mens ineens op een onbewoond eiland wordt gegooid. Hij weet dus hoe het voor u kan zijn dat leven, hij weet wat de zorgen zijn van al diegenen die dan volgens menselijke berekening geestelijk zover onder hem staan. En wanneer hij dat begrijpt en weet, gelouterd door het zelf ervaren in bitterheid daarvan, dan is hij pas in staat om werkelijk te worden de stille, niet sprekende, goede macht, die het licht aan de ander brengt zonder hen erop te wijzen "zie, dat breng ik je", die, zonder van een mens te verschillen in zijn uiterlijke gedragingen van een doodgewoon mens, leeft ergens in een nederige positie te midden van duizenden, miljoenen andere mensen, terwijl hij alleen door zijn geestelijke kracht een vorst had kunnen zijn.

En dan komt de grote beproeving van de angst. Angst is geen loutering, denkt u dat niet, angst dat is een bezitacht die teruggrijpt op het eigen-ik, die zegt: ik wil voor mijzelf, ik kan dit niet hebben en dat niet en zus niet en zo niet. Dat is de angst, een angst die iedereen heeft, maar de ingewijde heeft deze angst moeten overwinnen doordat hij voor de keuze stond: door de diepste verschrikkingen van het duister te gaan en te overwinnen en in het licht te komen, na een worsteling met alle kwaad dat hij zich maar voor kan stellen, met de grootste verschrikking, of onder te gaan. Eigenlijk onrechtvaardig, vindt U niet, wanneer je een heel leven hebt gewijd aan het goede, dat je dan een soort "hof van olijven" plotseling nog mee moet maken? Je hebt het zo goed gedaan, je hebt zo je best gedaan, en dan komt ineens die bittere angst, en wat erger is, de buitenwereld denkt misschien dat je terug kunt, maar je kunt het niet meer, je moet verder gaan. Je bent zover gegaan, nu moet je verder, je gaat onder of je overwint. En dan is het erg moeilijk om in al deze dingen te blijven vertrouwen, om - wanneer de pijn je wezen verscheurt - niet degene te verwensen die je in deze vorm heeft geschapen, om wanneer de angst je jaagt totdat je als Job op de mesthoop zit, treurend om al wat je bezat, om dan niet te zeggen: "er is onrecht aan mij geschied", niet te vrezen voor een toekomst ledig en vol van smart, maar te zeggen: het recht zal geschieden en mijn recht zal ik zelf verwerven, want God geeft het mij. Dat is een hele moeilijke taak, vrienden, dat is de grootste loutering. Wanneer er iemand tot u komt en zegt: "één woord behoef je te spreken en ik maak je vorst van de wereld, maar als je het niet spreekt,

ik zal vezel voor vezel je lichaam verscheuren", om dan dat woord niet te spreken omdat je niet vreest, omdat je meester bent van jezelf, omdat je zegt: "dit lijden kan ik verdragen en wil ik verdragen". Dat is de louteringsberg, en wie deze laatste loutering doorstaat, die kent de grote geheimen, die kent zelfs het Woord dat was in den beginne, maar om dat te bereiken moet je door het vuur gaan, want hoe hoger je stijgt op de berg van geestelijke bewustwording, hoe zwaarder de tol is die je bij elke nieuwe poort moet betalen, hoe zwaarder het lijden, maar hoe zwaarder het lijden, hoe grootser ook, hoe wonderlijker de overwinning. En wanneer in uw leven dan het leed en de nood zo vaak een grote rol spelen, begrijp dan goed, ook voor u zal dit loutering zijn.

Zeg niet: "waar heb ik het aan verdiend", denk hoogstens: heb ik een ander misschien, een dier of een mens of een plant zo'n onrecht aangedaan, heb ik soms een ander verloochend? En als u het zich niet herinnert, denk er niet verder over na, dat komt wel, maar zeg: in deze toestand zal ik worden, meer dan ik geweest ben, omdat ik de moed heb om voort te gaan, zonder aarzelen, omdat ik dit aanvaard, niet als een lijden mij opgelegd, maar als een beproeving die ik verwinnen moet, omdat ik, ervarende de ellende die anderen ook ervaren, later in staat zal zijn deze anderen rechtvaardig en op de juiste wijze, vol broederlijke, zusterlijke naastenliefde te steunen. Als u zo uw beproevingen in dit leven kunt nemen, vrienden, dat wordt voor u het element "loutering" van deze levensgang een ontzagwekkende gave, en dan hoeft u niet bang te zijn dat er een ogenblik komt zonder licht, dan zal men zijn, deel van het licht van de wereld en zelf een licht voor velen op deze wereld. Als u dat dus verlangt, zet de tanden op elkaar, laat de louterende krachten met u spelen, en u hebt zekerheid dat, wanneer u genoeg ervaren hebt, u ook zult overwinnen.

Ik dank U voor Uw aandacht. Goedenavond.

DE MYSTERIËN VAN JEZUS

Goedenavond vrienden.

Het tweede onderwerp is een onderwerp naar uw eigen keus. Vertelt u maar wat het zijn mag voor vanavond.

Vraag: De discipelen zeiden tot Jezus "Waarom spreekt gij in gelijkenissen tot de menigte"? Jezus antwoordde hun "Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der Hemelen te kennen, doch hun is dat niet gegeven." Aan Zijn discipelen gaf Jezus dus Zijn "Innerlijke Leer", of wel: "de Christelijke Mystериëи van Inwijding", of later óók wel genoemd "de Mystериëи van Jezus". Bij de dood van Jezus scheurde het voorhangsel of "de sluier" van de Tempel in Jeruzalem, hetgeen volgens de esoterici betekent, dat het pad van inwijding voortaan begaanbaar werd voor een ieder die het pad werkelijk wil betreden. Jezus, ontsluierte de waarheid, welke door Zijn discipelen werd begrepen, doch die later weer door de kerk - die Hem beweerd te dienen - opnieuw omsluiert en versluiert werd. Tegenwoordig heeft men daardoor de sleutel van deze "mysteriëи van Jezus" verloren, niettegenstaande er velen onder ons zijn die werkelijk het pad willen betreden. Slechts enkele brokstukken van deze innerlijke leer worden hier en daar nog gevonden. In werkelijkheid gaat er echter NIETS verloren. Er is een "cosmisch-reservoir", namelijk "het werkelijke geheugen van de natuur" hetgeen op de hogere gebieden wordt gevonden, waarin alle gedachten, woorden enz. enz. bewaard blijven. Een gevorderd discipel of ingewijde kan in dat "geheugen der natuur" lezen en dus ook kennisnemen van Jezus geheime leringen of mysteriëи, vooral omdat nú het pad van inwijding openstaat voor een ieder die werkelijk wil.

Wilt u onze vriend of zo nodig één der hogere leden der Orde ons onderrichten in deze "mysteriëи van Jezus", in dit "korte, rechte en smalle pad tot God", en indien de stof te uitgebreid is, dit zo nodig verdelen over verschillende weken of lezingen?

Antwoord: Nu, dan zullen we dat eerst maar eens even recht gaan zetten. Die waarheid die is niet, zoals men misschien denkt, verloren gegaan, want de ware leer van Jezus die bestaat nog steeds. Jezus, die sprak natuurlijk tot het volk in gelijkenissen. Daar kun je Hem geen ongelijk in geven, want als Hij de werkelijke waarheid gezegd had zonder gelijkenissen, dan hadden ze gezegd dat Hij gek was, nu dachten ze hoogstens dat het een aardig verhaaltje was, zoals een hoop mensen ook nog denken tegenwoordig dat die gelijkenissen aardige verhaaltjes met een leuke moraal zijn. Dus dat bestaat nog wel. Is het door de kerk versluierd? Ja, omdat de kerk haar eigen uitleggingen opdringt, natuurlijk, en zodra je een kerk krijgt die dogmatisch gaat denken, en die gaat zeggen hoor eens, ik weet het nu alleen maar, dan komt ze ook in de gelegenheid om te gaan zeggen: "mijn interpretatie is juist", en dan houdt ze zich niet meer aan de feiten, maar dan gaat ze eigenlijk zeggen: "wat ik geloof moet nu iedereen maar geloven, als ik nu geloof dat je morgen met een zakje blauwsel iemand die zwart is wit kunt maken - nietwaar, een reuze oplossing van het rassenprobleem - dan is dat zo en als het niet gaat dan is het je eigen schuld, dan heb je niet het goede blauwsel." Zo'n houding van veel kerken is natuurlijk fout, dat geef ik direct toe, maar aan de andere kant maken die kerken toch voldoende van Jezus leer toegankelijk, dat je ook Zijn geheime leer wel degelijk kunt kennen. Dat Jezus uiteindelijk tot u in even onverhulde woorden zou spreken, ja, dat kunt uzelf bewerkstelligen als u dat wilt, daar kunnen wij uiteindelijk niet aan gaan beginnen, want wij behoren ook tot degenen die tot de menigte spreken, uitgezonderd misschien een enkele kleine groep.

In een kleine groep die daarvoor geschikt is, zouden we daar natuurlijk heel ver op in kunnen gaan, maar zegt u nu zelf zou het verstandig zijn om zo maar eens te hooi en te gras al deze dingen te gaan vertellen, en zou u in staat zijn - vraagt u zich dat nu alleen maar eens even af - om al die waarheid zomaar eens aan te nemen, om te zeggen: "ja, dat is nu zo", op ons gezag misschien? Jezus die kon dat anders doen, die bewees. En voor u bestaan er ook leraren in de stof die, wanneer het nodig is en u komt zover, u het bewijs geven, hoor. Wat is nu eigenlijk die weg van Jezus? Dat is eigenlijk heel eenvoudig, de weg van Jezus die begint met te zeggen: "denk erom, stoffelijk moet je die en die houding aannemen". Dat staat in het Evangelie ook.

U moet niet denken dat het zo gemakkelijk is om die werkelijke mysteriën, die verborgen leer die Jezus ook heeft gegeven, speciaal aan de Apostelen om die nu maar zonder meer zo eventjes te gaan verwerken, want om dat te kunnen bevatten, om deze leer te kunnen bevatten, moet je eerst voldoen aan de eisen die Jezus aan Zijn Apostelen en leerlingen stelde. Nu, en dat is niet zo erg mis, hoor, daar zitten wel enige moeilijkheden aan vast, onthecht zijn aan de materie, aan de stof. Die Apostelen die lieten alles vallen en liggen, die spraken nergens meer over, die gingen mee, die zeiden "Jezus is onze leraar, we gaan er achteraan. Punt. Hij heeft ons geroepen, dan gaan we". Nou, ik denk niet dat er tegenwoordig iemand is die zoiets zo gemakkelijk zou doen, daar moet je eerst een zekere rijpheid voor hebben, dus daar begint het al mee, je moet zover komen dat je omwille van een bepaalde leer of een bepaald ideaal afstand kunt doen van alle stoffelijke verlangens en begeerten. Dan moet je afstand kunnen doen van je verwaandheid, want laten we nu b.v. Simon Petrus eens nemen. Nu, dat was een hele potentaat, hoor, die had heel wat te zeggen in zijn eigen dorp en hij was stevig met zijn knuisten ook, het was, laten we maar eerlijk zijn, zo'n soort belhamel waar iedereen erg voor uitkeek. En nu komt Jezus daar en die zegt: ga mee. Denk je dat Petrus zei: ja, want ik zal voor Je vechten? Nee, daar dacht hij niet over. Zo'n enkele keer kwam het oude beestje nog eens naar voren, nietwaar, net zo goed als die keer toen hij Malchus zo eens even een oortje kleiner maakte, hij had hem op een oor na gevild, maar dat mocht hij niet doen, dat had hij niet mogen doen. Daar kreeg hij dus ook onmiddellijk de domper op, want Jezus zei: "steek dat zwaard nu maar bij je", en die genas dat oor. Nu denkt u zeker dat dit ook alleen maar een beschrijving van een gebeurtenisje is, hè, maar daar zit ook een hoop symboliek in, hoor, men mag geen enkele gewelddadigheid plegen, u moet werken voor uw brood - dat staat er uitdrukkelijk - , of u dat nu doet door de leraren, of u dat nu doet door als handwerksman op te treden, dat hindert niet, u moet uw eigen brood verdienen, maar niet meer dan u voor de dag nodig heeft nemen - dat staat er ook uitdrukkelijk. Dan, u moet afstand doen van het idee dat iedereen naar u moet luisteren, u moet erg nederig worden u moet zeggen oh, hier willen ze me niet, goed, ik ga hiernaast kijken. Ook niet? Heb ik het drie keer geprobeerd, dan schud ik het stof van zo'n stadje, van zo'n dorpje, van zo'n plaats van m'n schoenen en ik ga

ergens anders naar toe. Dus niet zeggen: "ik zet de wereld naar mijn hand", maar "ik zoek die plaats op de wereld waar ik thuishoor, waar ik werken kan en mag", dat is ook moeilijk. En als je dat allemaal hebt gedaan, dan begin je zo langzamerhand rijp te worden om in de mysteriën van de korte weg te worden ingewijd, en nu is dat een heel eigenaardige mysterie, want het vraagt van u beheersing, beheersing van geest en lichaam, het betekent een absoluut zelfvertrouwen, dat alleen wordt overtroffen door het vertrouwen dat u in God stelt zonder dat u daar ook maar op enigerlei wijze de buitenwereld mee kwetst.

U moet rechtvaardig zijn, maar in uw rechtvaardigheid zover gaan, dat u nooit veroordeelt, alleen uzelf veroordeelt. Nu, u ziet, ik noem nu zo'n paar dingen op.

Er zijn er nog een paar meer, hoor. En ja, de hoge mysteriën - dat hebben ze al heel goed gesnapt - daar mag ik ook niet aan roeren. Het beetje wat ik ervan weet dat zou ik hier misschien kunnen vertellen, maar dat zal ik ook maar niet doen, dat zullen we maar overlaten aan de hoge bazen, aan de grote heren om daarover te beslissen.

Per slot van rekening, die weten er wat meer van dan ik, die weten ook of het mag en of het kan.

En daarom zou ik dan willen zeggen tegen die vraagstellers? Kijk eens, vrienden, ik kan best begrijpen dat jullie die korte, die smalle weg willen hebben, want het is erg bekoorlijk om zo plotseling naar boven te gaan, maar vergeet niet dat die smalle weg een erg moeilijke weg is, dat hij heel wat meer vraagt dan alleen zo maar eens een paar inwijdingjes. Onthoudt nu maar, die Apostelen die hebben stuk voor stuk twee tot zeven jaar inwijding gehad - ja, dat klopt wel niet helemaal met het Evangelie, maar het is toch zo, hoor -, die hebben een hele tijd van inwijding doorgemaakt, en hoeveel zijn er van die Apostelen die het werkelijk begrepen hebben en op zo'n manier dat ze het de wereld konden overleveren? Laten we het nu maar precies bekijken zoals het is. Petrus begint daar met een stelletje anderen het Christendom op zijn manier te brengen en hij maakt, ik zou haast zeggen dezelfde blunders die later Frederik van Eden heeft gemaakt, hij vertrouwt teveel op de mensen, hij kent de mensen niet, een bewijs al dat zijn wijsheid maar erg beperkt was. We kunnen het van de andere Apostelen ook nagaan stuk voor stuk. Er is er maar één bij waarvan je werkelijk kunt zeggen, die heeft de werkelijke geest van Jezus begrepen en die is in staat om die korte weg ook werkelijk helemaal te gaan ten einde toe. Begrijpt u? Vandaar ook dat hij de geliefde broeder was, dat hij degene was die altijd het dichtst bij Jezus zat, en stond. Ja, Johannes, heel goed opgemerkt, hoor. Dus hij wist werkelijk veel, maar nu moet je dat eens goed nakijken, daarom hoor je van hem ook eigenlijk het minste, want één van de grote geheimen van Jezus leer is juist de nederigheid, dat kan ik wel vertellen, de nederigheid die altijd aan de ene kant zichzelf op de achtergrond houdt en aan de andere kant naar voren komt wanneer het nodig is, en dan ook zonder enige terughouding.

Ja, ik krijg daarnet, ik zou haast zeggen een telefoontje, en dat gaat over dit onderwerp en daar wordt het volgende gezegd: wij willen proberen, wanneer dat gewenst is, voor een beperkte groep - waar we dan zelf in de samenstelling ook nog wel iets te zeggen hebben - die mysteriën wat duidelijker te maken, maar dat kunnen we in geen geval doen in te grote gemeenschap, want bij de inwijding en de uitlegging van de mysteriën van Jezus daar komen krachten bij te pas die heilig zijn, waar je met de vingers af moet blijven, tenzij je heel zeker bent dat het ook werkelijk goed is wat je doet. En nu hoor ik er ook nog het volgende bij: het voorhang scheurde, is er door de vragenstellers gezegd en daarmee was het pas open voor iedereen die wilde. Inderdaad is dat waar, wanneer die wil zover gaat dat hij al het andere ter zijde schuift. Dat wordt mij ook nog medegedeeld. Nu, dan weet u zelf wel zo ongeveer waar u aan toe bent en dan kan ik nu beter m'n mond houden, want als de hoge bazen gaan spreken dan ben ik een kleine jongen en dan zeg ik ook maar, ik ga wel even in de hoek staan en ik kijk eens schichtig om of ik geen kwaad heb gedaan. Ik heb m'n best gedaan om het zo duidelijk mogelijk te maken wat er nu eigenlijk gaande is, ik heb het antwoord gekregen - dat heb ik in het begin meteen aangevraagd, maar dat wilde ik niet zeggen -, u weet nu precies waar u aan toe bent. Hebben we misschien nog een kort onderwerpje om daarachter te plakken?

DE WISSELWERKING TUSSEN OUDERS EN KINDEREN

Vraag: Ik ben zeer getroffen door de sterke argwaan jegens vreemde volwassenen welke zoveel bij kinderen bestaat. Het is van zo een grote betekenis, dat zij tegenover volwassenen vertrouwend staan, dat er een voortdurende wisselwerking in vertrouwen tussen ouderen en kinderen bestaat, omdat dit zo door de natuur is ingesteld, teneinde een goede gezonde ontwikkeling mogelijk te maken, en daarna een gezonde samenleving. Het is echter duidelijk, dat het de ouders zijn, die aldus de kinderlijke ziel vergiftigen en deze kleinen afsluiten van de zegen die zij van ouderen behoren te ontvangen. Deze ouders achten dit beangstigend advies gerechtvaardigd omdat er volwassenen zouden zijn, die boze bedoelingen hebben jegens kinderen. Ik houd het ervoor, dat de grondslag van deze bezorgdheid moet worden gezocht in ouderlijke jaloezie. Want al zijn er mogelijk enkele boosdoeners, zo kan het niet goed zijn om daarvoor alle kinderen tegenover ouderen argwanend te maken. Zou u door een verhandeling tot de juiste proporties willen terugbrengen:

1. Het gevaar dat vanwege sommige ouders voor kinderen bestaat.
2. Het relatieve nut van de bescherming middels waarschuwing, tegenover het nadeel dat voortkomt uit de vermindering van de gezonde natuurlijke wisselwerking tussen ouderen en jongeren. Hoe zou u de oplossing van dit vraagstuk nastreven?

Antwoord: Nu, kijk eens, om het nu eens plat te zeggen, de meeste ouders die zeggen niet. "We hebben een kind gekregen om voor te zorgen", maar "nu hebben we eindelijk eens een kind van ons", en ik weet niet of het nog in de mode is, maar dan stonden ze erbij en dan was mama bezig en dan was papa bezig, m'n kleine oetepeloerissie, m'n snoezepoezeltje, en dan staan ze onzin uit te braken, maar ze bedoelen eigenlijk, "je bent van mij", en als er een ander bijkwam dan vond moeder het eigenlijk helemaal niet goed als die het zolang in handen namen en dan zei ze, "ik ben altijd zo bang, nietwaar, een vreemde, dat ze het kind laten vallen ofzo". Nu, in 9 van de 10 gevallen is daar geen gevaar voor, maar dan denkt moeder: ik heb het liever zelf bij me. Dat kun je haar niet kwalijk nemen, hoor, dat is zo het moederinstinct maar dat gaat over het algemeen verder door. Vader en moeder beschouwen de kinderen als hun eigendom, en wat dat kind ook uitspookt, wie aan dat kind komt, komt aan hen. Dat is ook heel aardig in de eerste jaren. Maar wat doet het kind? Het kind dat zegt: vader en moeder dat zijn voor mij bescherming, dat zijn vriendelijkheden, dat is voeding. Alles dat daar niet gunstig tegenover staat of daar niet helemaal gunstig door geaccepteerd wordt daar moet ik voorzichtig mee zijn. Nu ja, en dan krijg je dan zo'n kind dat de wereld gaat bekijken op zijn eigen manier en zegt: "alles wat niet vader en moeder is, daarvan blijf ik liever uit de buurt". Dan zeggen de mensen: "Ach, de schat, het is zo verlegen", nietwaar, en de anderen die zeggen: "nu, je kunt zien, hoor, het is een verwend kreng". Ja, zo gaat het, vader en moeder zeggen: "het kind is een beetje verlegen", en de anderen zeggen: "het is een verwend dit en dat", maar ze begrijpen de werkelijkheid niet.

In het begin is voor het kind beslissend de verhouding van de ouders tot de anderen, en dan moet je het kind ook niet kwalijk nemen dat het een beetje eigen smaak heeft. Ik bedoel als je - zonder hatelijk te zijn hoor, alle aanwezigen die hebben zoiets niet, dus daar praten we niet eens over, maar als je daar als zo'n klein kind opeens zo'n enorme kin met een paar bibberende wratten op je af ziet komen met sprietharen en daar staat dan zo'n kraakstem te beweren dat je zo lief bent, dan denk je, "potverdorie, dat lijkt wel de heks uit het sprookje, laat ik uitkijken of ik word ook gebraaien". Dus dergelijke volwassenen die moeten dit ook begrijpen en dat moeten ook de ouders begrijpen, het kind heeft natuurlijk ook z'n oordeel naar het uiterlijk, en als dat uiterlijk nu toevallig niet meevalt, goed, laat dat kind eraan wennen, maar probeer het niet te dwingen tot beleefdheid. Er worden heel veel kinderen verknoeid juist doordat de ouders zeggen: "en je moet beleefd zijn ertegen en je moet lief zijn, nietwaar, kom eens hier Louisje, geef ome eens een zoen". Nou, ome heeft een borstelsnor waar Louisje helemaal niet voor voelt, maar ze kan er niet omheen en ze gaat hem een zoen geven en de rest van de dag droomt ze van mannen met

snorren die, laten we zeggen minder vriendelijk zijn. Een grote kans dat ze later geen man wil hebben als die een snor heeft, dat blijft er ook nog van over. En als ze iemand met een snor ziet en ome heeft haar nog eens een keer in het geniep geknepen, dan voelt ze niets voor een staatsman met een snor, of die nu Stalin of Willem Drees heet, dan zegt ze; "die kun je niet vertrouwen" dat komt allemaal daarvan. Kijk eens, daar heb je punt één, en dan punt twee. Laten we zeggen dat de kleine Louisje op reis moet. Dan begint moeder te vertellen: "denk erom, je mag met geen vreemde mensen meegaan, hoor, want die vreemde mensen die nemen je mee, en dan moet je oppassen, want anders kom je nooit meer bij moeder terug". Nou, hoeveel worden er gekidnapt per jaar in Nederland? Dat zal niet veel zijn, hè? Ik bedoel maar, het is dus heel sterk overdreven. Natuurlijk, er zijn wel een paar van die risico's, maar daar kan het kind, al is het nog zo argwanend, toch niets aan doen. Als zo iemand de kans wil nemen dan neemt hij haar toch wel, dus waarom dat kind zo argwanend maken?

Je kunt natuurlijk wel zeggen: hoor eens, Louisje, als je nu zo meteen op de tram staat, dan moet je vragen aan die meneer met die pet waar je je dubbeltje aan geeft - o nee, het is 20 centen denkt daar iemand, maar goed, ik ben uit de oude tijd, best - die moet je vragen waar je uit moet stappen, hoor, want die meneer weet het beter, dat is z'n vak, niet waar, en als je de weg moet weten dan ga je maar naar ome agent toe, want ome agent die weet het het beste en die brengt je precies waar je zijn moet en een ander die zou zich nog eens kunnen vergissen. Op die manier kun je zo'n kind best waarschuwen. Maar per slot van rekening, ik heb me laten vertellen dat ze tegenwoordig een baby een adreskaartje om z'n hals binden en hem als vrachtgoed verzenden met een vliegtuig de halve wereld rond en dat er niets gebeurt.

Het is heus, die kleine zal het ook zo slecht niet gaan, en dan ja, als je op zo'n manier dus het kind leert om in zijn medemensen te vertrouwen, maar bepaalde instanties, bepaalde soorten mensen en bepaalde dingen meer te vertrouwen dan anderen, wat gebeurt er dan? Als dat kind groter wordt dan zegt het: "ja, natuurlijk, alle mensen zijn goed, en ik vind het heel aardig dat slager Willems me nu vertelt dat ik P v.d.A moet stemmen, maar laat ik nu eerst eens naar een econoom toegaan die mij precies vertelt wat dat betekent, want daar weet slager Willems niets van" en dat ook niet zegt: "nu zal ik eens bij de bakker een smoesje gaan houden wie de beste biefstuk in de buurt heeft", maar "ik ga naar een vakman toe". Zo wordt het kind dus aangemoedigd om daar raad te zoeken waar het nodig is, zonder zich ervoor te generen, zonder zichzelf voor dom gehouden te zien of uitgelachen te zien, en het leert aan de andere kant, je kunt iedereen vertrouwen. Per slot van rekening er zijn toch altijd mensen die dat vertrouwen beschamen, een kind wordt uit zich zelf gauw genoeg wantrouwig. Zorg nu maar dat de ouders dat niet erger maken, want dat is iets hopeloos.

Nu, en dan, ja, nog zoiets. Stel je nu eens voor - nu zonder gekheid, zomaar, doodgewoon - dat je een kind hebt, hetzij een jongetje of een meisje van een jaar of 8, 9 en dat dat kind hier bang voor is en daar bang voor is, het is bang voor het donker, het is bang voor zigeuners, het is bang voor politieagenten. Dat vind je niet leuk. Als dat kind de rust niet heeft om goed te leren, als het geen examen kan doen omdat het te zenuwachtig wordt zodadelijk, dat vindt u helemaal niet leuk en dan zegt u: "ach, wat hebben we het toch eigenlijk jammer getroffen, jammer dat Pietje, of Loesje of Liesje nu zo is", maar u denkt er helemaal niet aan dat u dat ogenblik dat die kleine zo vervelend was zei: "nou, pas op hoor of ik geef je mee aan de politieagent en die stopt je in een hol met ratten", en u denkt er ook helemaal niet aan dat u heeft gezegd: "denk erom, hoor, want Zwarte Piet zit op zolder en als je niet netjes bent dan pakt hij de roe en dan krijg je een pak slaag zometeen", en u denkt er ook helemaal niet aan dat u bij voorkeur dat kind allerhande wreedheden heeft verteld. En geloof me nou, een kind houdt van wreedheden zolang het zelf het slachtoffer niet is, maar als dat een beetje te spookachtig toegaat dat zegt het, "jij kunt nu wel vertellen dat de wolf van Roodkapje niet bestaat, maar ik zal toch maar even uitkijken, nietwaar, of de wolf van de zeven geitjes", en als je die kleine jongen dan in de klok vindt zitten als de postbode gebeld heeft, dan kun je er zeker van zijn dat hij met zoiets bezig is geweest. Snap je? Nu ja, zo zijn er meer van die dingen.

Een kind moet leren een beetje op eigen benen te staan. Laat een kind maar dobberen, laat het rommel maken, hindert allemaal niets. Kom, vader, daar hoeft je je niet zo druk over te maken,

laat ze maar lawaai maken ook een keer - niet altijd natuurlijk, want dan wordt jezelf te sikkeneurig - nietwaar moeder, laat die lievelingen heus maar eens wat doen, hoor, maar laat ze nu niet de hele dag lopen en sjouwen en draven, want kinderen die zijn zo gebouwd, daar mag je nog niet zoveel werk van vragen, maar leer ze, wanneer je iets vraagt dat het redelijk is wanneer je iets vraagt en dat het dan ook gedaan moet worden. En vader, leer ze dat ze rotzooi kunnen maken zoveel als ze willen, als ze het zelf maar opruimen. Begrijp je? Leer de kinderen als ze een stommitieit uithalen, dat er helemaal geen sympathie is en medelijden. Het is niet zo, moeders "ach, heeft Wimpie hooffie gestote? Toute toel," Dan zeg je: "nou, kom maar hier, ik zal je er een zoen op geven, maar wees dan de volgende keer niet zo stom." Wees een beetje reëel, een kind is ook een mens, en laat er nu niet een hele serie spokerijen tussen komen, tussen dat kind en de werkelijkheid. Ik héb het in mijn tijd meegemaakt, een oude baker die kwam nog eens een keer op bezoek, en er was verdorie een jongen van veertien jaar, die stoot z'n kop tegen een balk bovenaan de trap. Wat denk je dat ze tegen hem zei? "Het de stoute balk Willempie op z'n hoofd geslagen?" Nu, als ik Willempie was geweest, dan had ik gezegd: "is baker op haar hoofd gevallen?" Beschouw kinderen toch vooral als mensen, in de eerste plaats, mensen die heus zelf kunnen denken en zelf kunnen handelen, alleen niet zo goed als u, en die je dus moet behandelen als volwassenen met één puntje verschil, en dat is dat je ze niet de verantwoording mag geven die je volwassenen geeft, en dat je ze niet zo'n uitgebreide taak kunt geven, maar laat ze verder hun gang gaan, laat ze zich maar eens een keer in de vingers snijden, dat geeft niets, laat ze hun billen branden tegen de kachel, dat geeft niets, dat gaat weer over, laat ze maar vallen. Er kan een keer een ongeluk komen, natuurlijk, maar ze leren zichzelf te redden en dat betreft precies hetzelfde met al die idiote praatjes - neem me niet kwalijk dat ik het zeg - van: "denk er nu om dat je niet met een vreemde meneer meegaat, hoor, en denk er nu om dat je geen snoepie van een vreemde aanneemt." Ten eerste, dacht je dat, als dat kind trek had, dat het dat toch niet deed? Ten tweede, waarom dat kind wantrouwend maken? Is de wereld al niet beroerd genoeg? Als je de mensen leert een beetje vertrouwen in de medemensen te hebben dan heb je gelijk en dan moet je zover doorzetten dat als zo'n kind tegen je zegt? "nou, die vuile rot-Russen of die vuile rot-moffen of die vuile rot-Fransen of die vuile rot-Amerikanen", dan moet je zeggen: "hoor eens, dat moet je zo niet zeggen, dat zijn ook mensen, daar zit een klein jongetje precies zoals jij of een klein meisje precies zoals jij, die speelt net zo graag, dat houdt ook van de zon en dat huilt ook als het regent en ze binnen moet blijven."

Het zijn ook allemaal mensen, leer de kinderen dat maar, leer ze dat de mensen vaak heel verschillend zijn, maar laat ze zelf maar ervaren hoever de mensen te vertrouwen zijn of niet, en zorg nu maar voor één ding, dat ze jou niet gaan wantrouwen, want dat gebeurt ook. Er zijn heel wat kinderen die in hun hart hun moeder niet vertrouwen omdat ze zoveel praatjes verkoopt die niet waar zijn en die vader ook niet vertrouwen, omdat je nooit weet wanneer hij iets tolereert of wanneer hij je, nu ja, je weet wel, zo'n opduvel geeft. Zorg vóór alles dat een kind vertrouwen heeft in de ouders, en naast de ouders in de wereld, dan zal dat kind gemakkelijker groot worden, het zal prettiger leren, het zal gemakkelijker zich in de wereld passen, het zal meer aanpassingsvermogen bezitten, het komt veel beter terecht en de wereld wordt er ook een eindje beter van. Nu, ik hoop dat ik daar dit onderwerp ook voldoende mee behandeld heb, want ik ben door mijn tijd heen. Dus, als er vragen te stellen zijn, dan vraagt U het maar aan de "vragenrubriek" Het tweede onderwerp dat lag me een beetje beter dan het eerste, dat hebt U misschien wel gemerkt, maar wat het eerste onderwerp aangaat, dus wat daarover gezegd is, dat weten jullie nu en dat moeten jullie nu zelf verder maar bekonkele- foezen, daar heb ik niets meer mee te maken. Ik ben in ieder geval blij dat ik weer eens een woordje heb mogen praten en ik wens jullie allemaal een goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u de vragenrubriek behandelen, waarin natuurlijk persoonlijke vragen niet beantwoord kunnen worden, alle andere vragen inzoverre onze kennis, gezamenlijke kennis reikt. Dus, mag ik u verzoeken om daarmee te beginnen?

Vraag: Hoe verklaart men het stigmatiseren?

Antwoord: Stigmatiseren is, zoals U bekend is, het verschijnen van de verwondingen die Jezus aan het kruis ontvangen heeft of ontvangen zou hebben, gereproduceerd dus in het lichaam van de een of andere mens. Stigmatisatie is via suggestie ook te bereiken en kan als zodanig psychologisch als neurose worden betiteld. Over het algemeen komt stigmatisatie als volgt tot stand. Een persoon leeft met zijn gedachten meer en meer in de wereld van Jezus, vereenzelvigd zich meer en meer ook met deze figuur en wel op het hoogtepunt van diens loopbaan, dus de kruisiging. Wanneer dit gebeurt dan voelt men zichzelf één met Jezus. Het is dan ook opmerkelijk dat bij vele stigmatisatieverschijnselen een bloeden, en werkelijk ontstaan van wonden slechts plaatsvindt b.v. op Vrijdagen of zelfs alleen op Goede Vrijdag, ofschoon hierbij onmiddellijk moet worden opgemerkt dat Jezus zeer zeker niet op een Vrijdag gekruisigd werd volgens de huidige telling van de dagen. Dus, Vrijdag is dan de dag van het lijden, de actie verheft zich door de associatie met het ogenblik van lijden.

Over het algemeen staat voor het stervensuur 3 uur, geaccepteerd dan ook in uw tijd, en, onverschillig of die stigmatisatie voorkomt hier in Europa, in Amerika of in Azië, wij zullen zien dat 3 uur plaatselijke tijd over het algemeen de grootste heftigheid van de verschijnselen naar voren brengt. De verschijnselen zelf buiten deze genoemde perioden, zullen over het algemeen ontstaan als roze-rode vlekken, een soort littekens, die misschien zeer gevoelig zijn, maar die dan toch in ieder geval zeer zeker geen zuivere wonden zijn. De bloeding zal over het algemeen niet zijn een ontbinding van het weefsel of een verwoesting van een deel van het weefsel, maar eerder een afscheiden van bloed, of water en bloed, door de huid, die op dat ogenblik een rood ontstoken uiterlijk heeft. U zult begrijpen dat al deze verschijnselen dus verklaarbaar zijn langs natuurlijke weg, n.l. uit de superioriteit van de psyche over het fysieke van een mens. Dit is dan ook de verklaring die de juiste is. Dat een dergelijk fysiek verschijnsel door een psychisch beleven als een visioen veroorzaakt kan worden is zeer zeker waar en wij kunnen dan indirect spreken over het veroorzaken van het verschijnsel juist door het visioen, maar direct wordt het te allen tijde veroorzaakt door het eigen fysieke van de mens, dat, door de indrukken en beelden van de psyche beïnvloed, imiteert datgene wat door de geest wordt beleefd. In de hoop dat dit antwoord duidelijk genoeg en voldoende is. Zijn daar nog vragen op, opmerkingen? Geen?

Vraag: Kan men iemand genezen die plotseling een z.g. "geesten-medium" is geworden en op welke manier?

Antwoord: Ja, een z.g. geestes-medium? Wordt hiermede bedoeld geestesziek? Het is maar een vraag. Een medium is n.l. niet te genezen, waar het mediumschap op zichzelf geen ziekte is en hier dus eerder moet worden gesproken van een bekampen en bestrijden van slechte invloeden buiten het medium om, dan wel over een genezen van het medium. Dus, U moet mij niet kwalijk nemen dat ik de onvolledigheid van deze vraag niet geheel bevredigend kan beantwoorden. Er blijft hier n.l. het probleem open, hoe is het bedoeld? Wilt u dat soms aanvullen?

Vraag: Ja, het gaat n.l. om iemand die plotseling allerlei overleden personen en ze heel duidelijk voor zich ziet, dat is heel plotseling gekomen, maar die ze goed, echt duidelijk ziet, die ook bewegen en zo, niet op één bepaalde plaats, maar die geregeld ook terugkomen.

Antwoord: Ja, en dat lijkt volgens u op een obsessie. Nu kijkt u eens, deze obsessie kunt u natuurlijk bestrijden, maar dan zult u allereerst na moeten gaan of hier sprake is van werkelijke helderziendheid of van auto-suggestie waarnemingen.

Reactie: Nou, dat geloof ik toch niet, want ook personen waar ze nooit over spreekt of die ze eigenlijk al helemaal vergeten was, komen bij haar.

Antwoord: Ja, maar alle personen staan in een persoonlijk contact met de persoon in kwestie, nietwaar?

Reactie: Ja.

Antwoord: Dus hieruit is de conclusie te trekken dat het totaal van die gegevens in het onderbewustzijn van het medium of het onbewuste van het medium aanwezig moeten zijn.

Reactie: Ja, maar ook vreemden komen er.

Antwoord: Als er ook vreemden komen die herkenbaar zijn door anderen, dan heeft u te maken met werkelijke helderziendheid, en in een dergelijk geval is het natuurlijk het enige middel om over te gaan tot de werkelijke afscherming, dus dat is een kwestie van magnetisme. U zou dit ook eventueel kunnen opheffen wanneer u een bevoegd psychiater hebt die tevens een goed hypnotiseur is en die tegenover deze waarnemingen bepaalde blokken legt, bepaalde remmingen legt, waardoor zij niet meer aan het bewustzijn als zodanig worden doorgegeven en gerealiseerd. Dat is dan de enige weg. Zou de andere mogelijkheid, door mij aangesneden, toch ook enige waarschijnlijkheid vertonen, dan zult u waarschijnlijk naar een internist toe moeten en moeten laten nagaan in hoeverre hier een verstoring van de interne secreties plaatsvindt en met een speciale aandacht op de pancreas, dus dat is het enige wat ik hierop zeggen kan. Ik stel dit zeer algemeen en daarbij niet het door u bedoelde geval dus in het bijzonder onder de loep genomen. Ik hoop dat het voldoende is.

Reactie: Ja, dank U.

Vraag: Wilt u de betekenis uitleggen van de twee volgende visioenen?

1. Rook en damp met een dunne straal, recht opwaarts gaande.
2. Brandstof, vermoedelijk cokes, blauw geaderd.

Antwoord: Blauw geaderde brandstof? Wel een zeer eigenaardig visioen, n.l. blauw is zoals u weet een kleur die wetenschap aanduidt. Cokes echter of op cokes gelijkende brandstof zal ons onmiddellijk leiden tot een associatie met brandstof waar de werkelijke kracht grotendeels aan is ontnomen. In een dergelijk geval zou het visioen dus kunnen wijzen op een innerlijke strijd, waarbij men zich realiseert dat het eigen wezen oud is, dat er geen kracht meer uit kan worden geput, terwijl anderzijds een zin tot weten en wetenschappelijk erkennen aanwezig is. In het eerste geval, een visioen van rook waarvan een straal rechtop gaat. Als ik het goed begrepen heb, zouden wij dus kunnen zeggen dat aan wordt gevoeld dat de gebeurtenissen in deze wereld doorwerken in de wereld boven, en in persoonlijke associaties dus tot uiterlijke en fysieke belevingen in het geestelijk leven een sterk merkteken hebben achtergelaten. Teruggebracht tot wereldvisioenen zou het betekenen dat een onmiddellijke relatie bestaat tussen het wereldgebeuren en het geestelijk gebeuren.

Is deze uitlegging voldoende of niet? Mag ik dan een opmerking plaatsen? Het is niet onze bedoeling op zuiver persoonlijke problemen hier in te gaan. Ik heb in het algemeen antwoord gegeven op de twee voorgaande vragen, die echter reeds een bedenkelijk persoonlijk karakter beginnen te vertonen. Ik hoop dat deze vragen zich niet zodanig vermenigvuldigen dat wij ze te allen tijde en volledig af moeten wijzen. Zijn er nog meer vragen?

Vraag van iemand buiten den Haag. Bij het lezen van het verslag over de verhandeling van "Het Ego in de Inwijding" stuit ik bij lezing en herlezing op: "ik weet dat niet één van u het in praktijk zal brengen wat ik hier zeg enz".

Dit lijkt mij in tegenstelling met wat verder wordt gezegd, het goede in anderen, dan ontvangt men het goede. Onder de velen die naar u luisteren, zullen er dunkt mij zeker ettelijke zijn die trachten verdraagzaamheid en naastenliefde in toepassing te brengen. Het is moeilijk vol te houden, maar een aanmoedigend woord bij verslapping kan wonderen doen. Of heb ik het mis?

Antwoord: Wij moeten dan deze vraag als volgt beantwoorden. Er was een vaststelling dat dit niet in praktijk gebracht zou worden door een van de aanwezigen. Dit is absoluut waar. Waar de trap van ontwikkeling die noodzakelijk was voor het volbrengen van het als noodzakelijk aangetoonde inderdaad zodanig hoog was dat onder de aanwezigen er niet één was die in staat was volledig deze raadgeving op te volgen. Het was dus geen ontmoediging, het was eerder een aanmoediging, zeggende: je bent niet de enige die het niet in de praktijk brengt, ze zijn allemaal zo, denk niet dat je alleen zo slecht bent, maar begin er nu maar aan om het eens te proberen het in de praktijk te brengen ook al valt het tegen. In deze zin kan het dan ook zeer goed gelezen worden in het bedoelde artikel. Ik hoop overigens dat deze rechtzetting voldoende zal zijn. Commentaren zijn daar niet op? Neen? Volgende vraag, als er een is.

Vraag: Vooraf de opmerking dat ik met het grootste genoegen de bijeenkomsten der Orde der Verdraagzamen bezoek, omdat ik mij hier geestelijk verruimd en opgebeurd voel, in tegenstelling met een gang naar de een of andere kerk waarin mijn geest zich voelt opgesloten als in een kerker. In de kerk de dominee alsmaar aan het woord en praten over "zonde" en "schuld" en dat wij allemaal zondaren zijn met de "hel" als ons voorland als wij ons niet bekeren. En dit week in, week uit, jaar in, jaar uit, en met dat al blijft de mensheid moreel op hetzelfde zondige peil, ondanks twintig eeuwen Christendom.

Vraag: aan wie de schuld? Aan de kerk of aan de christenen? De goeden niet te na gesproken. Over "zonde" gesproken. In de Bijbel wordt gesproken over "zonde aan de Heilige Geest". (Mattheüs 12 vers 31). "Alle zonde en lastering zal den menschen vergeven worden, maar de lastering tegen den Geest zal den menschen niet vergeven worden". Is dat zo en wat wordt verstaan onder zonde en lastering tegen den Geest?

Antwoord: Nu, dan kunnen we wel heel vlot zeggen dat het natuurlijk erg prettig voor ons is om te horen dat men ons althans niet als een kerker beschouwt of als een dominee. Het is dan ook niet onze bedoeling op enigerlei wijze religieuze uitingen naar voren te brengen. Desondanks komen wij ook regelmatig te staan - zij het dan van een wat redelijker en overlegder zijde vaak tegenover het probleem van schuld, tegenover het probleem der boete, tegenover het probleem van het geloof, en ook wij verkondigen toch uiteindelijk veel wat ook die dominee op zijn wijze in de kerk verkondigt. Wij willen zeker niet pretenderen beter te zijn dan menige eerlijke en oprechte prediker in een kerk. Als zodanig willen wij het aan onszelf noch aan de prediker wijten wanneer de wereld onze lessen en raadgevingen niet opvolgt.

In antwoord op de eerste vraag moet ik dus zeggen: de schuld ligt niet bij de kerk maar bij de christenen, want indien de gelovigen christenen zouden zijn, zou de kerk Christus dichter moeten benaderen, ze zou haar recht van bestaan en haar bestaan zelf verliezen. Dat is punt één.

Punt twee. Een zonde tegen de Heilige Geest of een lastering tegen de Heilige Geest, dat is een ontkenning van de waarden van het goddelijke in de dingen. Men kan alles doen, zolang men niet zich richt tegen God in zijn uitingen. Het kenbare van God is de stof, maar men leeft in deze stof en beschouwt deze als een wereld, al hetgeen hier misdaan is kan vergeven worden, dat is niet onherstelbaar, maar wanneer men God levende in de dingen en zeker in het eigen wezen ontkent, ontkent men zichzelf, en deze zelfontkenning en deze Godsontkenning tesamen zijn niet goed te praten. Dit zijn dus waarden die altijd blijven bestaan. Het is als het ware een vergriep dat nooit en te nimmer van een strafregister afgewist zal kunnen worden, en wanneer een dergelijke persoon uiteindelijk komt tot de voleinding, zal hij een deel van zijn eigen wezen toch nooit en te nimmer mede kunnen realiseren, zodat een volledige erkenning van God niet meer mogelijk is; men heeft zichzelf afgesneden daarvan. Men kan dus wel de eigen persoonlijkheid uitbreiden en zelfs komen tot een meer dan normale kenning van het goddelijke - dat is een hoog geestelijk bewustzijnsspeel -, maar men kan dit specifieke deel door deze ontkenning nooit meer zien zonder vertroebeld worden door de eigen dwaasheid en als zodanig de volmaaktheid daarvan niet ten volle waarderen. Dat is het antwoord op de tweede vraag. Zijn hier commentaren op, vragen hieruit voortvloeiend?

Vraag: Ja. Hieruit volgt dat toch het geschapene ten onder kan gaan, en dat is toch in strijd met wat Uw Orde vroeger stelde, dat niets wat geschapen is ten onder gaat?

Antwoord: Pardon, het geschapene gaat niet ten onder, maar de bewustzijnsmogelijkheid voor een deel van het geschapene gaat qua persoonlijkheid van dit bewustzijn ten onder, zonder aan het totaal van het zijnde iets af of toe te doen. Wanneer u op het ogenblik met beide ogen hier naar mij ziet en u sluit één oog, heeft u dan iets teniet gedaan van wat hier aanwezig is? Neen, nietwaar? Toch heeft u een deel van uw gezichtsveld zelf afgesneden. Begrijpt u hoe dit bedoeld wordt? Er is niets ten gronde gegaan, maar Uw persoonlijke houding maakt het u onmogelijk zo volledig waar te nemen als voordien.

Vraag: En is dat nooit meer te herstellen?

Antwoord: Dat is nooit meer te herstellen. Men kan wel een kunstmatige vergroting weer doen plaatsvinden van het gezichtsveld, men kan uiteindelijk het ene oog als het ware zo trainen dat het qua gezichtsveld een even grote hoek beschrijft als beide ogen anders samen, maar men kan nooit meer met twee ogen zien, en als zodanig zal veel van hetgeen wat een ander volledig ervaart voor u niet voldoende reliëf meer hebben, diepte hebben.

Vraag: Dan is toch een gedeelte eigenlijk voor eeuwig verdoemd?

Antwoord: Neen, dat is helemaal niet voor eeuwig verdoemd, mijn waarde vriend, want dit is alleen een persoonlijk bewustzijn. In het totaal goddelijk bewustzijn is niets ten gronde gegaan. In de persoonlijkheid is ook niets verdoemd, maar een deel daarvan is in het persoonlijk bewustzijn alleen vertroebeld en niet meer waarneembaar geworden. Uiteindelijk, een geest die naar de chaos streeft, die zou u ook verdoemd willen noemen. Toch wordt deze geest, zij het dan zonder persoonlijk bewustzijn, in het goddelijke opgenomen en gaat dit bewustzijn teniet. Het totale bewustzijn blijft echter bestaan en wordt in nieuwe vorm herboren. Zo gebeurt het u ook. Maar het is niet meer uw persoonlijkheid. Laten wij nu eens aannemen dat we u in tweeën kunnen delen en dat we het ene deel die kant uit kunnen sturen en het andere deel die kant. U zult nooit meer dezelfde zijn. Toch is er niets van u ten gronde gegaan.

Vraag: Maar uiteindelijk een antwoord daarop: die geweten heeft en er niet naar gedaan heeft, die zal met dubbele slagen geslagen worden.

Antwoord: Inderdaad. Hoe groter het weten hoe groter de schuld. Wie niet weet van de goddelijke geest kan niet zondigen tegen de goddelijke geest. Wie er wel van weet, kan er wel tegen zondigen. Dat komt vanzelf naar voren, dat vindt u in de Bijbel, dat vindt u in vele andere boeken, omdat het een grote waarheid is, die m.i. niet bestreden kan worden.

Vraag: Ja, want men kan wel onschuldig zijn, maar dan zul je toch gestraft worden door de wetten, of je de wetten kent of dat je de wetten niet kent, want een anarchist, die bewust een vat kruit neerzet om te vernietigen, die is zich daarvan bewust, maar een jongen die zich daar helemaal niet van bewust is zal evengoed door dat vat kruit de lucht in gaan.

Antwoord: Inderdaad, maar in het eerste geval zal de anarchist het totaal van alle gevolgen zelf herbeleven en als zodanig daaronder lijden. In het tweede geval zal die jongen alleen maar spijt hebben dat hij niet verstandiger is geweest en de volgende keer zeker zoiets nalaten wanneer hij weer in de gelegenheid zou komen. Dat is het verschil. De eeuwige wetten zijn uw wezen, anders gezegd; zonder de goddelijke wet zou u niet bestaan. En zo voltrekt u aan uzelf voortdurend het oordeel van de wetten. Ik geloof dat dit voldoende is over dit onderwerp.

Vraag: Mag ik nog iets vragen? In het verslag van 4 december daar staat dat deze Orde al in 1910 enigszins bestond, niet in zo'n grote omvang, maar wel in een kleinere groep. Is dat nu b.v. ook waar Krishnamurti zijn lezingen gaf, in Ommen?

Antwoord: Neen, wij hebben niet in Ommen bestaan, maar de eerste groep zetelde oorspronkelijk in Haarlem, is later heropgebloeid in Amsterdam, van daaruit in Den Haag. In Den Haag heeft zij een tijd bestaan en is daarop verhuisd, zou ik willen zeggen, naar een beperkte kring in de omgeving van Amersfoort, om vandaar wederom te trekken naar den Haag. In elk van deze fases hebben wij ook gebruik moeten maken van de diensten van een ander medium, en in sommige fases zelfs van verschillende mediums. Is het nu duidelijk?

Vraag: Die lezingen van Krishnamurti hebben daar niets mee te maken?

Antwoord: Die hebben daar niets mee te maken.

Vraag: Want ik dacht ook dat er toen een circulaire in de bus was gekomen, dat herinner ik me nog heel goed, het is natuurlijk al jaren geleden, dat het de Orde van Zevenster, de ster met zeven punten was.

Antwoord: Vandaar dat deze ten onder moest gaan, want de wereld kent pas vijf aspecten. Misschien dat onder de ingewijden een zespuntige ster acceptabel zou zijn, maar een volledige realisatie van het totaal der zeven bewustzijnsmogelijkheden acht ik voor deze wereld op dit ogenblik nog onmogelijk, en wij zijn onzerzijds in de eerste plaats practici geweest, wij hebben praktisch de zaak bekeken en niet idealistisch, en zo de ezel niet in de schoolbank gezet en het kind niet laten doceren.

Reactie: Ja, het is maar een vraag.

Antwoord: Nu ja, het is een vraag en het is een antwoord. Dit is niet kwaad bedoeld. Van mij ook niet. Zijn er nog meer vragen vrienden?

Vraag: Ja, ik wilde graag iets vragen. Tijdens de eerste spreker van hedenavond, die sprak over de louteringsberg, heb ik verstaan dat hoe hoger men op de berg komt hoe zwaarder de beproevingen zijn, maar m.i. moet dat toch gelijke tred houden met een zekere innerlijke groei of bewustwording of geluksbesef of hoe dan ook, en daar heb ik niet over horen spreken. Hoe zit dat?

Antwoord: Omdat de vreugde geen deel uitmaakt van de inwijding, maar geïmpliceerd werd dit wel, waar werd uitgelegd dat uiteindelijk een voortdurende vergroting van bewustzijn een vergroting van lijden met zich meebrengt, en zoals u weet zijn vreugde en lijden de tegengelen die reliëf geven aan het leven. Als zodanig, waar een grote capaciteit tot lijden aanwezig is, moet er ook een grote capaciteit tot vreugde aanwezig zijn. Zijdelings werd dit verder aangestipt bij de opmerkingen omtrent het grote geluk dat ervaren wordt in een verrukkingstoestand. Als u het zich op het ogenblik niet herinnert, kunt u waarschijnlijk de volgende week het in het verslag even naslaan. Als er geen vragen meer zijn, vrienden...

Vraag: Ja, ik heb nog een vraag. Drie maanden geleden heb ik een vraag gesteld en toen is gezegd: over enige maanden zullen we u daar antwoord op geven, we moeten dat nog even nader bekijken. De vraag was n.l. als volgt...

Antwoord: Inderdaad weet ik reeds wat u bedoelt. U bedoelt de kwestie van de verschillende trillingen die voor bepaalde beïnvloeding nodig waren, nietwaar?

Reactie: Ja.

Antwoord: Ik kan u medelen dat hier inderdaad aan gewerkt wordt, maar dat we op het ogenblik nog niet zover zijn dat wij u de getallen mee kunnen delen zonder dat daarbij eigenaardige nevenverschijnselen o.i. op moeten treden. Bepaalde van deze trillingen o.a. voor genezende beïnvloeding brengen met zich mee een vergrote afscheiding van de hypofyse, en als zodanig krijgen we dan toch weer onaangename begeleidingsverschijnselen. Het is vermoedelijk gelegen in dit geval in het optreden van harmischen, die op een of andere wijze geëlimineerd zouden moeten worden. Men is op het ogenblik bezig om uitdrukking te geven hieraan in een trillingsgetal in Anström-eenheden. Dus u ziet, we zijn u niet vergeten en wij moeten u alleen maar vragen: neemt u ons niet kwalijk als wij niet voor de draad komen met dingen waarvan wijzelf niet overtuigd zijn. Wij hebben dat n.l. eens gedaan en de resultaten waren tamelijk ontstellend. Niet dat een mens er lichamelijk nadeel van had - het was een materiële kwestie - maar er zijn toen ongewenste nevenverschijnselen opgetreden die we wel konden voorzien, maar die we niet nader onderzocht hadden en die veel ernstiger waren dan de materiële schade, en uiteindelijk, wij willen toch voorkomen dat werkelijk schade wordt gedaan. Daarom zijn we graag erg zeker van de zaak voordat wij beginnen met deze mededeling te doen.

Vraag: Ik begrijp wat u hiermee wilt zeggen, maar het ligt er ook aan in wiens handen dit komt en hoe dat gehanteerd wordt,

Antwoord: Dat ben ik volledig met u eens, maar wat op deze avond wordt meegedeeld komt niet in handen van één persoon, maar laten we zeggen, een honderd, zo niet enkele honderden. Dat mag u niet vergeten.

Reactie: Daar heb ik niet aan gedacht.

Antwoord: Dan geloof ik dat ik daarmee de "vragenrubriek" mag sluiten. Het was mij zeer aangenaam onder u te mogen vertoeven. Ik geef thans het woord over aan de laatste spreker voor deze avond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij besluiten deze bijeenkomst zoals gebruikelijk met Het Schone Woord. Ik zou voor deze avond graag van u willen hebben drie onderwerpen en dan nog eens vier woorden. Begint U dus eerst met drie onderwerpen te noemen, die u dan ook zo kort mogelijk samenvat.

Reactie: Loutering - Goddelijk rythme - Geloof - Ernst

Vraag: Ik heb als drie onderwerpen dus: loutering, Goddelijk rythme en geloof.

Het Goddelijk rythme des levens, dat door loutering de bewustwording kan brengen.

Is dat acceptabel voor deze drie die dat gesteld hebben?

Reactie: Ja.

Antwoord; Ja? En dan heb ik van U als eerste woord: ernst.

Reactie: Ruchtbaarheid - triomf - trilling.

Antwoord: Ik zal de eerste these trachten uit te werken op basis van de daaropvolgende vier woorden. Daar gaan we dan:

Ik heb getriomfeerd,
Groot is mijn triomf.
Geef daaraan ruchtbaarheid,
Verkond het wijd en zijd.
Ik heb getriomfeerd,
'k Ben meester van het lot,
'k Regeer de wereld
En mijzelf.
Verkond dat overal
En geef het ruchtbaarheid.
Ik heb gezegevierd,
Ik won de grote strijd!

Een wonder feest
Vol van triomf
Dat zo tevreden werkt,
Waar in de mens zichzelf weer
De lendenen gordt en sterkt
Zich voor een nieuwe strijd.
Doch nauw'
Is 't blijde nieuws verbreid
Of weer komt er een eeuwigheid
Van strijd.
Waar zijt ge, triomf van vorige dagen
Bewustzijn?
Ge hebt ze ten grave gedragen.

De ernst van het leven
Neemt nu wraak,
En ik zie voor mij
Een onoverkoom'lijke taak.
Waarheen moet ik gaan?
De aarde beeft en siddert rond mij
En in mijn bestaan
Leven trillingen zonder tal
Die ik niet ken, en ik wanhoop
Of ik ooit begrijpen zal
Waarom ik leef.

En toch, toch komt het ogenblik
Dat ik aanvaard de strijd,
Vol wanhoop zelfs misschien,

En toch weer win een eeuwigheid.
Dan jubelt weer m'n hart,
Dan roept weer luid m'n stem:
Verbreid het nieuws,
'k Heb getriomfeerd,
Vertel 't vooral aan Hem
Die al' geschapen heeft,
Vertel 't aan al wat leeft.
Triomf! Ik heb gewonnen!

En ik begrijp niet, arme dwaas,
In mijne korte vreugd,
Dat nieuwe strijd weer is begonnen.
Gesterkt door de triomf,
In 's geesten nieuwe jeugd
Begin ik 't nieuwe werk,
't Bewustzijn groeit mij meer en meer,
De strijd is geen werkelijke strijd,
Maar een leer
Die mij wordt gegeven.
Mijn triomf is een waan,
Want het lot is mijn meester,
Het lot dat mij dwingt om te leven.
En toch leef ik het lot
En regeer ik het lot,
Want aan het eind van mijn streven
Staat de vrijheid,
De vraag om het goddelijke recht
Dat mijn Schepper mij eens heeft gegeven.

En ga ik in stilte weer strijdend mijn weg,
Ik weet, ik heb kracht om te strijden.
Doet het leven mij pijn
En valt het mij zwaar,
Ik heb de kracht om te lijden.
Want eens komt er -
En geef er geen ruchtbaarheid -
Voor mij de laatste grote strijd.
Dan word ik bewust mij

Van het doel van dit al,
Dan weet ik dat ik eindelijk zeggen zal,
Niet tot de wereld maar stil tot mijzelf:

Triomf! Ik heb mijzelve overwonnen.
Nu tril ik, in harmonie met mijn God,
Het werkelijke zijn is begonnen.

En daarmee, vrienden, dank ik u voor uw aandacht en wens ik u allen een goedenavond en een gezegende nachtrust.